

РЕШЕНИЕ

№ 3093

гр. София, 10.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 12.04.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Анастасия Хитова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **1917** по описа за **2024** година докладвано от съдия Петя Стоилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на юрисконсулт – пълномощник на Заместник - кмета на Столична община, срещу Решение (без номер) от 29.11.2023 г. по НАХД № 16790/2019 г. на Софийски районен съд, НО, 114 състав. С решението е отменено наказателно постановление № СОА19-РД11-3150 от 25.09.2019 г., издадено от заместник - кмет на Столична община, с което на ЕТ „ВИКОН - Владимир Владимиров“, представлявано от В. Н. В., е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2500 лева, на основание чл.36, ал.3 от Наредбата за реда и условията за извършване на търговска дейност на територията на Столична община.

В касационната жалба се твърди неправилност на въззивното решение. Оспорва се изводът на въззивния съд, относно допуснатото съществено нарушение на разпоредбата на чл.57, ал.1, т.4 ЗАНН. Поддържа се, че извършването на нарушението е установено по безспорен начин, а АУАН и НП са издадени в съответствие с изискванията в ЗАНН. Моли за отмяна на въззивното решение и потвърждаване на НП. Алтернативно – делото да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на СРС.

В съдебно заседание касаторът, се представлява от юрисконсулт, който поддържа

жалбата по изложените съображения в нея. Претендира юрисконсултско възнаграждение за две инстанции. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Ответникът, ЕТ „ВИКОН - Владимир Владимиров“, в отговор на касационна жалба и посредством упълномощен адвокат в проведеното съдебно заседание, оспорва жалбата. Претендира присъждане на сторените разноски, съобразно представен списък по чл. 80 от ГПК.

Представителят на Софийска градска прокуратура излага становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, XII касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

С отмененото от въззивния съд Наказателно постановление № СОА19-РД11-3150/25.09.2019 г., издадено от заместник - кмета на Столична община, на ЕТ „ВИКОН - Владимир Владимиров“, представлявано от В. Н. В. било наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2500 лева, за нарушение по чл.35, ал.3 от Наредбата за реда и условията за извършване на търговска дейност на територията на Столична община, за това, че на 06.07.2019 г. плувен комплекс „Лагуна“, находящ се в [населено място], [улица], собственост на ЕТ „Викон - Владимир Николов“, отдаден под наем на „МСВ 2016“ ЕООД, извършвал търговска дейност от бар, находящ се в помещението на първия етаж на обекта, намиращ се в имот частна общинска собственост, извън работното му време - от 09:00 до 23:00 ч. Нарушението е установено от служителите на Столичен инспекторат към Столична община в хода на извършената на място проверка, за което е съставен констативен протокол. При така установеното на 29.07.2019 г. е съставен АУАН № 1/29.07.2019 г. за нарушение на чл.36, ал.3 във вр. чл.5 от НРУИТДТСО.

За да постанови обжалваното решение СРС е приел, че АУАН и обжалваното наказателно постановление са издадени от материално компетентни лица по смисъла на закона, но в административнонаказателното производство са допуснати процесуални нарушения, които се явяват съществени, тъй като ограничават правото на защита на санкционираното лице. Прието е, че в АУАН и НП липсва описание на обстоятелствата, при които е извършено нарушението, поради което съдът не би могъл да изследва коя е правната норма, която е нарушена. Освен това, не е точно определен субекта на административнонаказателната отговорност – такъв е следвало да бъде управителят на дружеството, което е наело обекта за определения период, съгласно Договора за наем и търговска дейност от 08.04.2019г.

Касационната инстанция констатира, че към момента на постановяването на решението на СРС не е била изтекла предвидената в закона абсолютна погасителна давност, но към момента на образуване на делото пред АССГ 22.02.2024г. и разглеждането му в открито съдебно заседание, както и на постановяване на настоящото решение, предвидената в закона абсолютна погасителна давност е изтекла. Поради горното, настоящият съдебен състав намира, че не следва да разглежда първоинстанционното решение по съществото му, а следва да бъдат изложени аргументи, само относно прилагането на института на абсолютната

погасителна давност.

Нормата на чл.11 от ЗАНН препраща към чл.81, ал.3, вр. чл.80, ал.1, т.5 от НК, като съгл. ТП № 1/2015г. на ОСНК на ВКС и ОС на Втора колегия на ВАС - погасителната давност се прилага и в производствата по ЗАНН. В глава IX от НК „Погасяване на наказателното преследване и на наложеното наказание”, чл. 79 предвижда, че наказателното преследване се изключва, когато е изтекла предвидената в закона давност. Съобразно разпоредбата на чл. 80, ал.1, т.5 от НК наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на три години за всички други наказания, с изключение на тези дадени в предходните точки на същата алинея. Разпоредбата на чл. 81, ал. 3 от НК предвижда абсолютна давност, с изтичането на която, макар да е било образувано производство, отговорността се погасява. Според тази разпоредба, независимо от спирането или прекъсването на давността, наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в предходния член. В конкретния случай, абсолютната давност е четири години и половина от момента на извършване на нарушението (06.07.2019г.) и е изтекла на 06.01.2024 г. С оглед на тези констатации, правната последица би била отмяна на наказателното постановление и прекратяване на административно-наказателното производство.

При този изход на спора, тъй като с въззивното решение НП е отменено, разноски се следват на ответника по касацията. Направеното възражение за прекомерност на адвокатско възнаграждение се явява основателно, поради което възнаграждението следва да бъде определено в размер на 350 /триста и петдесет/ лева. Съдът прецени този размер не само спрямо рамката на националната правна уредба, дадена в Наредба № 1 от 9.07.2004 г., но и съобразявайки се с правото да присъди по-нисък от минималния размер, ако е налице основание за това - Решение от 25.01.2024 година по дело С-438/22 на СЕС.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК, Административен Съд София – град, XII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение (без номер) от 29.11.2023г. по НАХД № 16790/2019 г. на Софийски районен съд, Наказателно постановление, 114 състав.

ПРЕКРАТЯВА административнонаказателното производство.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на ЕТ „ВИКОН - Владимир Владимиров“, ЕИК [ЕГН], сумата в размер на 350 /триста и петдесет/ лева разноски по делото.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.